

Jeg mener nemlig, at naar man skal paa-pege en Retsgrund til, at en Mand har Lov til at indsatte Testamentssekretorer og saaledes berøve sine Arvinger eller eventuelt sine Kreditorer den Garanti, der ligger i den af Staten organiserede Skiftebehandling, i hvilken Henseende jeg skal erindre om, at denne Skiftebehandling nu frembyder en særlig Garanti, som Testamentssekretorer ikke frembyde, idet Staten er subsidært ansvarlig for Skifteforvalteren, saa mener jeg, at denne Retsgrund ikke kan søges paa anden Grund end i Testationsfriheden, og derfor finder jeg, at naar en Mand's Bo er fuldkommen solvent, og han ikke efterlader Tvangsarvinger, saa er det ganske i sin Orden, at han bestemmer, hvem han vil have til Testamentssekretorer, og at der egentlig ikke kan være Tale om andet Tilsyn end det, der overhovedet kan udøves med, at der ikke foregaar kriminelle Ting; men at det ellers maa siges at ligge inden for hans Testationsfriheds Grænser at anordne Skiftebehandling, og at hans Arvinger maa finde sig deri. Han kunde jo helt forbigaa dem og som Følge deraf ogsaa bestemme, paa hvilke Vilkaar de skulle arve. Derimod synes jeg nok, at Sagen staar noget anderledes, som ogsaa Lovforslaget forudsætter, i Tilfælde af, at der er Tvangsarvinger, eller at Arv og Gæld ikke vedgaaes. Jeg kan nemlig ikke erkende, at Forholdet er det samme, enten der er Tvangsarvinger eller ikke. Naar der nemlig ikke er Tvangsarvinger, saa kan det deduceres fra Testationsfriheden alt sammen; men det kan det ikke, naar der er Tvangsarvinger. Derfor finder jeg, det er en rigtig Tanke i Lovforslaget, at det stiller Tvangsarvingerne anderledes over for de forskellige Spørgsmaal, der kunne forekomme, navnlig Spørgsmaalet om en Skiftetors Fjernelse, end de andre Arvinger. Igeledes finder jeg det ganske i sin Orden, at Lovforslaget i den Henseende har Bestemmelser med Hensyn til det Tilfælde, at Arv og Gæld ikke vedgaaes. Det kan nok være, at den sidste ærede Taler har Ret i, at der er mange Boer, hvori Arv og Gæld ikke vedgaaes, som dog ere fuldkommen solvente eller maaste endog rige. Ja, det kan gerne være, det ærede Medlem har Ret deri, men det er nu en Gang Lovgivningens Regel, at saadanne Boer skulle behandles som Konkursboer, indtil Kreditorerne ere fyldstgjorte. Det er den Grundtanke, som Loven af 30 November 1874 helt igennem hviler paa. Derfor synes jeg ogsaa, Lovforslaget er fuldkommen berettiget til i Samklang med denne Grundtanke i Skifteloven at gaa ud fra noget lignende, og det

forekommer mig, at Lovforslaget i saa Henseende er overordentlig lemsældigt. Jeg formit Bedkommende vilde egentlig slet ikke finde noget at indvende imod, om det overhovedet blev foreskrevet, at Skiftebehandling slet ikke kunde finde Sted, naar Arv og Gæld ikke blev vedgaaet. Det er jo indlysende, at ud fra Testationsretten kan der aldrig deduceres nogen Ret for en Mand til at berøve hans Kreditorer den Sikkerhed, som offentlig Skiftebehandling giver. Derfor vilde jeg principielt ikke have noget at indvende mod det; men saa vidt gaar jo Lovforslaget ikke. Det er overordentlig maadeholdent, idet det kun forlanger Overgang til Skifteretten, naar mindst Halvdelen af mødende stemmeberettede Forandringshavere ere enige i, at Voet overgives til Skifteretten. Er Voet virkelig rigt eller utvivlsomt solvent, som det ærede Medlem omtalte, saa vil man vel i de fleste Tilfælde kunne desinteressere disse Forandringshavere ved at betale dem, og i saa Fald vil deres Afstemning ikke have nogen Betydning; men det forekommer mig, at dette, at et insolvent Bo kan blive at behandle af Testamentssekretorer uden Jurisdiktion, er en Uting, og jeg betragter det egentlig som en Fejl og tror ogsaa, det til Dels kan være noget, der er overset ved Skifteloven af 30 November 1874, at denne Mulighed er bleven staaende. Derfor synes jeg ikke, der kan indvindes noget imod Bestemmelsen i § 1 Nr. 1, og hvad Bestemmelsen i § 1 Nr. 2 angaar, synes jeg egentlig heller ikke, der er noget at indvende derimod.

Naar jeg nemlig gaar ud fra, at Tvangsarvinger have et Krav, som er kvantitativt forskelligt fra det, andre Arvinger have, saa forekommer det mig ogsaa, at det ikke er en urimelig Bestemmelse, at de kunne fordrø, at Voet skal overgaa til Skifteretten. Dette sidste lægger jeg ikke saa megen Vægt paa som paa det først omtalte Tilfælde, naar Arv og Gæld ikke vedgaaes. Jeg tror nu heller ikke, det er saa ofte, at Arv og Gæld ikke bliver vedgaaet i saadanne Tilfælde, hvor Boer ere solvente. Jeg skal blot i Parentes bemærke, at den Grund, den ærede foregaaende Taler nævnte, eksisterer ikke, thi det er ikke Reglen, at naar Arv og Gæld vedgaaes, er Flertallet af Arvingerne berettiget til at raade over Voet. Det er ikke Reglen, tværtimod staar der i Skiftelovens § 51, at naar der er Uenighed mellem Arvingerne i et Dødsbo, hvor Arv og Gæld er vedgaaet, træffer Skifteretten Bestemmelse. Der vilde ikke være nogen Grund til at nægte at være med til at vedgaa Arv og Gæld, men der er derimod en anden Grund, som taler i høj Grad for at vedgaa Arv og Gæld, naar